

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Aula Pavla VI.

Srijeda, 23. kolovoza 2023.

[[Multimedia](#)]

Strast za evangelizacijom: vjernikov apostolski žar. 18. svjedoci: Navještaj na materinskom jeziku: *Sveti Juan Diego, glasnik Djevice od Guadalupea*

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Na našem putu da ponovno otkrijemo strast za naviještanjem Evanđelja, da vidimo kako se apostolski žar, ta strast za naviještanjem Evanđelja razvijala u povijesti Crkve – u ovom hodu danas gledamo na Ameriku. Ovdje evangelizacija ima živi izvor: Guadalupe. To je živi izvor. Meksikanci su sretni! Naravno, Evanđelje je već stiglo i prije tih ukazanja, ali nažalost bilo je popraćeno i svjetovnim interesima. Umjesto puta inkulturacije, prečesto se išlo užurbanim putem presađivanja i nametanja unaprijed utvrđenih modela – primjerice europskih – bez poštovanja prema domorodačkom stanovništvu. Djevica od Guadalupea se pak pojavljuje odjevena u odjeću autohtonog stanovništva, govori njihovim jezikom, prihvaća i voli mjesnu kulturu: Marija je Majka i pod njezinim plaštem svako dijete nalazi mjesto. U Mariji je Bog postao tijelom i po Mariji se i dalje utjelovljuje u životu narodâ. Zapravo, Gospa naviješta Boga najprikladnijim jezikom, materinskim jezikom. A i nama Gospa govori na materinskom jeziku, onom koji dobro razumijemo. Evanđelje se prenosi na materinskom jeziku. I želim reći hvala brojnim majkama i tolikim bakama koje prenose evanđelje svojoj djeci i unucima: vjera ide sa životom, zato su majke i bake prve navjestiteljice. Jedan pljesak za majke i bake! A Evanđelje se prenosi, kao što Marija pokazuje, u jednostavnosti: Gospa uvijek bira jednostavne, na brdu Tepeyac u Meksiku kao u Lurdu i Fatimi: govoreći im, govori svakome, jezikom prikladnim za sve, jezikom razumljivim, poput Isusova.

Zadržimo se zatim na svjedočanstvu svetog Juan Diega, koji je glasnik, on je domorodac koji je primio Marijinu objavu: glasnik Naše Gospe od Guadalupea. Bio je skromna osoba, Indijanac iz naroda: na njemu počiva pogled Božji, pogled Boga koji voli činiti čudesa kroz malene. Juan Diego je došao vjeri već kao odrastao i oženjen. U prosincu 1531. imao je oko 55 godina. Dok je hodao, na brežuljku je ugledao Majku Božju, koja ga nježno naziva. A kako ga naziva Gospa? „Moj ljubljani sinčić Juanito“ (*Nican Mopohua*, 23). Zatim ga šalje biskupu da zamoli da sagradi hram upravo na tom mjestu, gdje se i ukazala. Juan Diego, jednostavan i pristupačan, ide velikodušnošću svog čistog srca, ali mora dugo čekati. Napokon razgovara s biskupom, ali mu se ne vjeruje. Ponekad mi biskupi... Ponovno susreće Gospu, koja ga tješi i moli da pokuša ponovno. Indijanac se vraća biskupu i teškom mukom ga susreće, ali ovaj ga, nakon što ga je saslušao, otpusti i pošalje ljude da ga slijede. Eto teškoće, dokaza navještaja: unatoč žaru stiže neočekivano, ponekad i od same Crkve. Naime, za naviještanje nije dovoljno svjedočiti dobro, potrebno je znati podnositi zlo. Ne zaboravimo ovo: vrlo je važno za navještaj Evanđelja, nije dovoljno svjedočiti dobro, već je potrebno moći ponositi zlo. Kršćanin čini dobro, ali podnosi zlo. I jedno i drugo ide zajedno, to je život. I danas, na mnogim mjestima, za inkulturaciju Evanđelja i evangelizaciju kulturâ potrebna je ustrajnost i strpljivost, potrebno je ne bojati se sukoba, ne klonuti duhom. Mislim sada na zemlju u kojoj su kršćani progonjeni jer su kršćani i ne mogu dobro i u miru prakticirati svoju vjeru. Juan Diego, obeshrabren jer mu je biskup odgađao prijem, moli Gospu da ga razriješi i da imenuje nekoga cjenjenijeg i sposobnijeg od njega, ali je pozvan da ustraje. Uvijek postoji rizik izvjesnog popuštanja u navještaju: nešto nije u redu i čovjek ustukne, obeshrabri se i možda se skloni u vlastitu sigurnost, u male skupine i u neke intimističke pobožnosti. Gospa pak dok nas tješi, pomaže nam da idemo naprijed i da tako rastemo, poput dobre majke koja, dok slijedi stope svoga djeteta, isto šalje u izazove svijeta.

Tako ohrabren Juan Diego se vraća biskupu koji od njega traži znak. Gospa mu to obećava te ga tješi ovim riječima: „Neka se ne uznemiruje tvoje lice, tvoje srce: [...] Nisam li ja ovdje, ja koja sam ti majka?“ (*Isto*, 118-119). Lijepo je ovo, Gospa puno puta kad smo u pustoši, u tuzi, u teškoćama, kaže i nama u srcu kaže: „Nisam li ovdje ja, ja koja sam ti majka?“ Uvijek blizu da nas utješi i da nam dadne snage da nastavimo dalje. Zatim ga zamoli da ode na ogoljeni vrh brda ubrati cvijeće. Zima je, ali unatoč tome Juan Diego pronalazi lijepe cvjetove, stavlja ih u svoj ogrtač i nudi ih Majci Božjoj, koja ga poziva da ih odnese biskupu kao dokaz. Ide, strpljivo čeka svoj red i konačno, u biskupovoj nazočnosti, otvara svoju *tilmu* – kojom su se pokrivali starosjedioci – pokazujući cvijeće i gle: slika Gospe se pojavljuje na tkanini plašta, izvanredna i živa kakvu je mi poznajemo, u čijim su očima još uvijek otisnuti protagonisti tog vremena. Ovdje je Božje iznenađenje: kada postoji pristupačnost i kada postoji poslušnost, On može učiniti nešto neočekivano, u vremenima i na načine koje ne možemo predvidjeti. I tako je izgrađeno svetište koje je Djevica zatražila, a koje se i danas može posjetiti.

Juan Diego ostavlja sve i, uz biskupovo dopuštenje, posvećuje svoj život svetištu. Dočekuje hodočasnike i evangelizira ih. To je ono što se događa u marijanskim svetištima, hodočasničkim odredištima i mjestima naviještanja, gdje se svatko osjeća kao kod kuće – jer to je mamina kuća,

to je majčina kuća – i osjeća čežnju za domom, odnosno nostalgiju za mjestom gdje je Majka, Nebo. Ondje se vjera prihvaća na jednostavan i pravi, pučki način, a Gospa, kako je rekla Juanu Diegu, čuje naše suze i liječi naše patnje (usp. *Isto*, 32). Naučimo ovo: kad ima poteškoća u životu idemo Majci, a kada je život sretan idemo opet Majci da podijelimo i to. Treba ići u te oaze utjehe i milosrđa, gdje se vjera izražava na materinskom jeziku, gdje se teškoće života stavljaju u naručje Gospe te se vraća u život s mirom u srcu, možda i s mirom koji imaju djeca.